

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupíčkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **Ředitelství silnic a dálnic s. p.**, se sídlem Čerčanská 2023/12, Praha 4, zastoupen JUDr. Jiřím Hartmannem, advokátem se sídlem Sokolovská 5/49, Praha 8, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 727/27, Praha 7, za účasti: **Tomaier Legal advokátní kancelář s.r.o.**, se sídlem Černokostelecká 281/7, Praha 10, zastoupena Mgr. Pavlem Janků, advokátem se sídlem Černokostelecká 281/7, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2025, č. j. 9 A 42/2024 - 113,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Žalobce jako povinný subjekt odmítl rozhodnutím ze dne 25. 9. 2023 již potřetí žádost osoby zúčastněné na řízení (dále také „advokátní kancelář“) ze dne 18. 6. 2019 o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Advokátní kancelář jmenovitě žádala o „1) sdělení, jaké smlouvy byly mezi Ředitelstvím silnic a dálnic ČR a Ing. T. G., Ph.D. uzavřeny, co je předmětem těchto smluv a zda jsou tyto smlouvy nadále platné (případně kdy jejich platnost skončila), včetně poskytnutí kopií takových smluv; 2) sdělení, jaká pověření či jmenování Ředitelství silnic a dálnic ČR udělilo Ing. T. G., Ph.D. od počátku jeho působení v Ředitelství silnic a dálnic ČR, včetně

poskytnutí kopií takových pověření či jmenování.“ Žalobce poskytnutí informací odmítl s poukazem na to, že advokátní kancelář se snaží získat informace pro účely občanského soudního řízení, v němž zastupuje společnost GEOSAN GROUP, a. s. proti žalobci, a poskytnutí informací by tak podle něj vedlo k narušení rovnosti účastníků řízení, rovnosti zbraní i práva na spravedlivý proces. V rozhodnutí odkázal na § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, který je podle něj třeba vykládat prizmatem nové právní úpravy zakotvené s účinností od 1. 1. 2023 v § 11 odst. 1 písm. g) a § 11a odst. 1 písm. a) téhož zákona.

[2] K odvolání advokátní kanceláře změnil žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 3. 2024 část výroku rozhodnutí žalobce tak, že se žádost odmítá pouze v rozsahu osobních údajů Ing. G. (čísla občanského průkazu, adresy bydliště, data narození, registrační značky vozidla) a v rozsahu vlastnoručních podpisů fyzických osob. Ve zbytku žalovaný rozhodnutí žalobce zrušil a řízení zastavil. Dále žalovaný podle § 16 odst. 5 informačního zákona přikázal žalobci, aby advokátní kanceláři poskytl požadované informace (vyjma osobních údajů a vlastnoručních podpisů) ve lhůtě 15 dnů od oznámení rozhodnutí.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, ve které akcentoval, že účelem žádosti o poskytnutí informací je jejich použití v občanském soudním sporu v neprospěch žalobce, nikoliv výkon politického práva na informace. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Ve vztahu k poukazu na § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona městský soud vyšel ze závěrů judikatury, která se stejnou argumentací žalobce již zabývala. Shrnutí, že tato výluka vyžaduje, aby došlo k vytvoření nebo získání informace v přímé souvislosti s předmětným řízením. Tuto podmínku žalobce nesplnil, neboť toliko účelově rozšiřuje danou výluku i na informace „pouze“ související se soudním řízením. Současně městský soud nepřisvědčil námitce žalobce, že by požadované informace musel nově vytvořit. Z obsahu spisu plyne, že dané informace měl k dispozici. Ve zbytku poukázal městský soud na závěry vyslovené v předchozích rozsudcích ve věci žalobce (rozsudek městského soudu ze dne 23. 6. 2022 č. j. 11 A 177/2019-169 a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2023, č. j. 4 As 213/2022-49). Žalobce totiž podle něj setrval, pouze jinými slovy, zdůvodňuje odmítnutí poskytnutí žádaných informací argumenty, na které již v minulosti správní soudy odpověděly a vyvrátily je. Žalovaný se přitom podle městského soudu jejich právním názorem bezesbýtku řídil. Městský soud konkrétně připomněl, že podle předchozích rozsudků ve věci žalobce jsou veřejné subjektivní právo na informace a jemu odpovídající povinnost povinného subjektu poskytnout určitou informaci nezávislé na postavení povinného subjektu vůči žadateli v občanském soudním řízení, a poskytnutí informací tak z povahy věci nemůže nijak vést k porušení zásady rovnosti zbraní v občanském soudním řízení, kterého se povinný subjekt účastní. Dále zopakoval závěr, že ve vztahu k právu na informace je obecně nepodstatné, z jakého důvodu žadatel určitou informaci požaduje. Pokud není dána některá z výjimek stanovená v informačním zákoně, je povinný subjekt informací povinen poskytnout. Postavení tzv. „společenského hlídáčího psa“ se vztahuje pouze na případy žádostí týkajících se platů a odměn zaměstnanců veřejné sféry, a to vždy ve vztahu k právu na ochranu soukromí zaměstnanců povinného subjektu, nikoliv zájmu samotných povinných subjektů.

pokračování

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu obsáhlou kasační stížností s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá v ní, že městský soud vyložil dotčená ustanovení informačního zákona příliš restriktivně a nesprávně posoudil souvislost požadovaných informací s probíhajícím občanským soudním řízením. K tomu opakuje podstatu civilního sporu a tvrzení, která hodlá advokátní kancelář díky požadovaným informacím prokázat. Dovojuje, že dochází ke střetu jeho práva na spravedlivý proces a na rovnost účastníků řízení s právem žadatele na přístup k informacím. Advokátní kancelář totiž dosáhne zvýhodnění pozice svého klienta, kterého by nezískala, pokud by protistranou nebyl povinný subjekt dle informačního zákona. Stěžovatel však jako účastník občanského soudního řízení není subjektem veřejné moci, nemůže proto dané informace poskytnout. Byl by v občanském soudním řízení znevýhodněn pouze z titulu svého obecného postavení jako povinné osoby. Tyto skutečnosti podle něj městský soud při svém rozhodování nevzal v potaz, nezabýval se popsanou kolizí práv, neporovnal je a neprovedl test proporcionality, ačkoliv právo na informace není absolutní. Stěžovatel má za to, že poskytnutí takových informací lze odmítnout právě dle § 11 odst. 4 písm. b) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona, neboť důkazní prostředek sloužící k prokázání existence nároku účastníka řízení či naopak k jeho procesní obraně je informací týkající se rozhodovací činnosti soudů. K tomu stěžovatel poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10 a na důvodovou zprávu k zákonu č. 241/2022 Sb., kterým bylo do informačního zákona doplněno ustanovení § 11 odst. 1 písm. g). Odhlédnout podle něj nelze ani od osoby žadatele, respektive účelu, k němuž mají být informace využity, k čemuž odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Podle něj je v podstatě vyloučeno, aby se v posuzované věci advokátní kancelář domáhala informací pro účely celospolečenské diskuse jako tzv. „hlídací pes“. Cituje rovněž judikaturu týkající se rovnosti účastníků řízení a testu proporcionality při střetu základních práv. Závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti připomíná, že byl vázán právním názorem vysloveným v předchozích rozsudcích ve věci stěžovatele. Má za to, že veškeré jeho argumenty již byly opakovaně vypořádány. S ohledem na to žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[6] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvádí, že kasační stížnost opakuje dřívější argumenty, které již byly opakovaně odmítnuty. Odkazuje proto na svá dřívější podání ve věci.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“)].

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Jak plyne z výše uvedeného, stěžovatel jako povinná osoba odmítl poskytnout advokátní kanceláři informace požadované na základě její žádosti ze dne 18. 6. 2019 opakovaně. Nejvyšší správní soud přitom již jednou důvodnost tohoto postupu věcně posuzoval, a sice v rozsudku č. j. 4 As 213/2022-49. V tehdejší věci se jednalo o přezkum rozhodnutí stěžovatele ze dne 17. 7. 2019, respektive rozhodnutí Ing. R. M. jako osoby pověřené řízením stěžovatele ze dne 4. 9. 2019. V citovaném rozsudku čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu odmítl výklad § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona postavený na myšlence, že povinnost poskytnout informace, které by pak mohly být použity proti povinnému subjektu jako důkaz v občanském soudním řízení, je v rozporu se zásadou rovnosti zbraní. Vypořádal se při tom i s odkazy stěžovatele na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, a ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16, jakož i s jeho poukazem na to, že advokátní kancelář žádostí o informace nesleduje žádný veřejný zájem (výkon politického práva), ale chce ji pouze využít ve svůj vlastní prospěch (ve smyslu zneužití práva na informace, jehož cílem je znevýhodnění stěžovatele v probíhajících a do budoucna očekávaných soudních sporech).

[10] V nyní projednávané věci stěžovatel podal kasační stížnost proti rozsudku městského soudu, který přezkoumával rozhodnutí žalovaného vydané v návaznosti na závazný právní názor městského soudu vyslovený v rozsudku č. j. 11 A 177/2019-169 a následně aprobovaný Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 4 As 213/2022-49: *„Výklad provedený městským soudem v napadeném rozsudku je tedy správný. Naopak, výklad předestřený stěžovatelkou, který by povinným subjektům umožňoval neposkytnout žadatelům takové informace, které by mohly být použity jako důkaz v občanském soudním řízení proti povinnému subjektu, je s ohledem na výše uvedené třeba odmítnout.“*

[11] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel uplatnil při odmítnutí poskytnutí informací ve svém aktuálním rozhodnutí ze dne 25. 9. 2023 tentýž důvod, který v předchozím soudním řízení neobstál. I nyní založil odmítnutí poskytnutí informací na § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona a svou argumentaci vystavěl především na tom, že advokátní kancelář by mohla použít požadované informace v probíhajícím občanském soudním řízení vedeném jejím klientem proti stěžovateli, což by bylo podle stěžovatele v rozporu se zásadou rovnosti zbraní účastníků soudního řízení. V aktuálním řízení stěžovatel tento stěžejní důvod zopakoval s tím, že nad rámec již vyřčeného podpořil svou argumentaci odkazem na novou právní úpravu v § 11 odst. 1 písm. g) a § 11a odst. 1 písm. a) informačního zákona, doprovobeným jejím rozbořením, a rozhojnil odkazy na judikaturu týkající se obecně rovnosti zbraní a kolize základních práv.

[12] Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb. NSS, platí, že *„právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku podle § 110 odst. 4 nebo § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je krajský soud i Nejvyšší správní soud vázán i při přezkumu nového rozhodnutí správního orgánu.“* Rozšířený senát, s ohledem na dosavadní judikатурní východiska, v bodech 36 až 47 citovaného usnesení konkrétně uvedl, že právní názor je v téže věci kasačně závazný nejen pro ten orgán, jehož rozhodnutí bylo zrušeno, ale rovněž pro orgán, který zrušující rozhodnutí vydal. V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se u těch otázek, které byly krajským soudem zodpovězeny při zrušení původního správního

pokračování

rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu. Ohledně takto vyřešených otázek totiž již *není prostor pro polemiku*. Jinak řečeno, krajské soudy jsou (kasačně) vázány svým názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku (bod 39 usnesení). Trvá-li kasační závaznost právního názoru krajského soudu v řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu, tím spíše musí trvat závaznost právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem, a to i názorem korigujícím názor krajského soudu vyslovený v zamítavém rozsudku Nejvyššího správního soudu (bod 44 usnesení). Kasační závaznost lze výjimečně prolomit v případě změny skutkových či právních poměrů a dále při podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí.

[13] Stěžovatel i žalovaný byli proto v nyní projednávané věci povinni řídit se právním názorem městského soudu vysloveným v rozsudku č. j. 11 A 177/2019-169, který byl potvrzen v rozsudku č. j. 4 As 213/2022-49. V souladu s výše citovanou judikaturou byl městský soud následně oprávněn přezkoumat pouze to, jestli nově vydaná rozhodnutí dostojí tomuto právnímu názoru, a zda případně nebyly dány důvody pro výjimečné prolomení kasační závaznosti. Pouze tyto otázky následně mohou být předmětem přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti netvrdí, že závazný právní názor vyslovený v předchozím řízení respektoval a městský soud tuto otázku nesprávně posoudil. Naopak v podstatě toliko zpochybňuje zákonnost vysloveného právního názoru a opakuje důvody, pro které jej nechce následovat. Touto polemikou se Nejvyšší správní soud nemůže zabývat. Závěry uvedenými v rozsudku č. j. 4 As 213/2022-49 je totiž v nynější věci vázán.

[15] Na výše uvedeném nic nemění ani to, že stěžovatel nově odkázal na § 11 odst. 1 písm. g) a § 11a odst. 1 písm. a) informačního zákona, tedy na ustanovení, která nebyla v době podání žádosti advokátní kanceláře účinná. Podle přechodného ustanovení v části první, čl. II, bodě 1 zákona č. 241/2022 Sb., *žádost o poskytnutí informace podaná přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se vyřizuje podle zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*. Nová právní úprava, účinná od 1. 1. 2023, tudíž na posuzovanou věc vůbec nedopadá a nelze ji chápat jako změnu právních poměrů, která by eventuálně umožňovala prolomit kasační závaznost. Nutno dodat, že městský soud v této souvislosti příhodně poukázal na to, že ani s touto argumentační linií stěžovatel před Nejvyšším správním soudem v jiné své věci neuspěl (rozsudek ze dne 16. 5. 2024, č. j. 10 As 79/2024-48). Poukázat lze také na rozsudek v jiné věci stěžovatele ze dne 18. 10. 2024, č. j. 5 As 179/2024-61. Ústavní stížnost proti rozsudku č. j. 10 As 79/2024-48 přitom Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 3. 7. 2024, sp. zn. II. ÚS 1777/24. V uvedeném usnesení pak mimo jiné relativizoval i samotný zásah do práva na rovnost účastníků řízení (bod 13). Na vypořádání této části argumentace ze strany městského soudu stěžovatel navíc ani nijak věcně nereaguje, ale pouze opakuje svou žalobní námitku. Taková námitka je proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nekvalifikovaná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Afs 231/2022-46, odst. [16]).

IV. Závěr a náklady řízení

[16] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, a procesně úspěšnému žalovanému nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2026

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu